

Arrest

nr. 104 706 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker diende op 13 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd aangevuld per fax op 22 september 2009, op 1 oktober 2009, op 23 augustus 2011 en op 4 november 2011.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.1 vermelde aanvraag op 19 augustus 2010 ontvankelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 27 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 31 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13/08/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[B.A.] [...] nationaliteit: Sierra Leone [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19/08/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [B.A.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 08/08/2012 in gesloten omslag)”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Dat aan verzoeker, na jaren legaal verblijf in België, door verweerder een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat verzoeker reeds op 13 augustus 2009 een aanvraag conform het artikel 9ter Vw. heeft ingediend en er pas een definitieve beslissing aangaande deze aanvraag werd genomen in augustus 2012.

Dat verweerder dus meer dan drie jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande zijn verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.”

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Waar verzoeker stelt dat hij meer dan drie jaar heeft moeten wachten alvorens een beslissing werd genomen over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat aldus het beginsel van de redelijke termijn zou zijn geschonden, dient erop te worden gewezen dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Op grond van de gegevens van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 13 augustus 2009 en dat de aanvraag op 19 augustus 2010 ontvankelijk werd verklaard waarbij verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoeker kan dus onmogelijk voorhouden dat hij door het tijdsverloop van drie jaar sedert het indienen van zijn aanvraag in zijn belangen werd geschaad. Bovendien heeft het loutere tijdsverloop niet tot gevolg dat de aanvraag om machtiging zou worden ingewilligd waardoor er in hoofde van de verzoeker een recht op verblijf zou ontstaan. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn grief dat de verwerende partij de redelijke termijn niet zou hebben gerespecteerd. De lange behandelings-termijn houdt niet automatisch een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en heeft ook niet tot gevolg dat de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard automatisch kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.5. Er werd geen schending aangetoond van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het beginsel van de redelijke termijn.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel van zijn synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Tenslotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Dat, gelet op de ernstige aandoeningen van verzoeker (waaronder fibreuze dysplasie, buttumor, refluxziekte,...), gelet op het feit dat verweerder zelf meer dan drie jaar heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen aangaande de door verzoeker dd. 13.08.2009 ingediende aanvraag, gelet op het feit dat er door verweerder geen actueel onderzoek is gevoerd en gelet op het feit dat verzoeker door verweerder zelfs niet werd uitgenodigd actuele informatie aangaande zijn gezondheidstoestand neer te leggen, de arts-adviseur in zijn advies dd. 8.08.2012, dat als onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd, verweerder dan ook geenszins kon stellen dat er geen actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheids-toestand is.

Dat evenwel de arts-adviseur in zijn advies dd. 8.08.2012 nalaat een grondig en correct overzicht te geven van de ernst van de medische aandoeningen van verzoeker.

Dat in het medisch dossier, waarnaar door de arts-adviseur in zijn verslag dd. 8.08.2012 verwijst, sprake is dat verzoeker te kampen heeft met botkanker (verslag Dr. Harth André) waardoor verzoeker op 25 augustus 2011 een operatieve ingreep onderging (“uitruimen bottumor”).

Dat de arts-adviseur in zijn verslag dd. 8.08.2012 (opzettelijk) nalaat de medische termen “kanker, tumor” aan te halen nu bij deze aandoeningen algemeen gekend is dat een herval steeds en levenslang reëel is.

Verder dient te worden vastgesteld dat in het advies van de arts-adviseur dd. 8.08.2012, dat als onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd, weliswaar melding wordt gemaakt van het feit dat bij verzoeker in mei 2011 een vermoeden van refluxziekte met factor functionele dyspepsie werd naar voor geschoven waardoor verzoeker dient te worden, behandeld met protonpompinhibitoren.

Dat ook de arts-adviseur dient te weten dat deze behandeling en opvolging (net zoals bij kanker) veelal levenslang is en derhalve geenszins in zijn verslag dd. 8.08.2012 kon stellen dat het gebrek aan aanvullende medische getuigschriften hem niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van

ernstig zoals vereist door art. 3 E.V.R.M. en/of dat verzoeker voor de medische aandoeningen, welke bij hem werden vastgesteld, anno 2012 geen medische opvolging en medicatie meer zou nodig hebben. Dat voorts dient te worden vastgesteld uit het advies van de arts-adviseur dd. 8.08.2012, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, uitdrukkelijk blijkt dat niet afzonderlijk werd nagegaan of de ernstige aandoeningen van verzoeker (waarvan de arts-adviseur gezien de aard van de aandoeningen diende te weten dat deze actueel nog steeds dienen opgevolgd te worden) een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Dat evenwel uit art. 9ter §1, eerste lid VW., evenwel niet kan worden afgeleid worden dat, indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, derhalve met vastheid (kan) gesteld worden dat hij niet lijdt aan ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Dat derhalve verweerder geenszins zonder voorafgaande onderzoek in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet lijdt aan ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat verweerder bij het nemen van een beslissing aangaande een verzoek 9ter Vw. niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de voorbereidende werken in verband met art. 9ter Vw. maar ook moet nagaan of de ziekte geen reëel risico vormt voor de fysieke integriteit of geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf (cf. RvV 92.258 van 27 november 2012, RvV nr. 92.397 en RvV 92.444 van 29 november 2012, RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 en RvV 92.863 van 4 december 2012).

Dat derhalve, gelet op de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker, welke een levenslange opvolging en gebruik van medicatie noodzakelijk maken, verweerder, die zich baseert op dit advies van de arts-adviseur dd. 8.08.2012, geenszins zomaar in de bestreden beslissing dd. 27.08.2012 kan stellen dat er geen enkel bezwaar is tegen een terugkeer van verzoeker naar Sierra Leone en dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft zonder dat voorafgaandelijk enig onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische opvolging en behandelingen van verzoeker in Sierra Leone en naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor verzoeker noodzakelijke medicatie (pijnstillers, protonpompinhibitoren,...) in Sierra Leone.

Dergelijk onderzoek is in casu door verweerder niet gebeurd !!

Dat de bestreden beslissing tenslotte een schending inhoudt van de art. 3 en 8 EVRM nu immers verzoeker ernstig ziek is, verdere levenslange medische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan medicatie en het in Sierra Leone, ingevolge jaren zware burgeroorlog, ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en medicatie zodat verdere behandeling van verzoeker aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Verzoeker heeft ter staving rapporten aangaande de weinig rooskleurige gezondheidstoestand in Sierra Leone bij zijn verzoekschrift gevoegd."

3.7. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het tweede middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM aangezien verzoeker geenszins uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing een impact zou hebben op zijn privé- of gezinsleven.

3.8. Zoals hierboven gesteld houdt de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de

verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op voornoemde wet van 29 juli 1991, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

Zowel bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.10. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 augustus 2009, een consultatieverslag bevat van 4 maart 2008 waarin gewag wordt gemaakt van een “*bulbair ulcus*” en het oorspronkelijk medisch getuigschrift van 15 april 2009 waarin sprake is van een

“aandoening” die mits een medicamenteuze behandeling van enkele weken geneesbaar is. In de aanvulling van 23 augustus 2011 wordt melding gemaakt van een *“maagulcus”*, van *“fibreuze botdysplasie”* en van een *“appendectomie”*. In de aanvulling van 4 november 2011 wordt een operatieve ingreep door een geneesheer-specialist voor orthopedische heilkunde besproken naar aanleiding van de vastgestelde fibreuze displasie.

3.12. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partijen gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkenen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, *“De hoorplicht”* in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf en is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door hem gevraagd voordeel, met name een verblijfsmachtiging, te verlenen. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 19 augustus 2010 ontvankelijk verklaard. Verzoeker beschikte over de mogelijkheid om bijkomende stukken in te dienen tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, hetgeen hij blijkens het administratief dossier ook heeft gedaan door zijn aanvraag op 23 augustus 2011 en 4 november 2011 per fax aan te vullen. Het feit dat verzoeker verder geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid, nu zijn laatste aanvulling van de aanvraag dateert van november 2011, kan alleen hem aangerekend worden. Er is de Raad geen enkele bepaling bekend die verweerder in dergelijke omstandigheden de verplichting oplegt om verzoeker te horen vooraleer een beslissing wordt genomen.

3.13. Verzoeker beweert weliswaar dat hij door verweerder niet werd uitgenodigd om actuele informatie aangaande zijn gezondheidstoestand neer te leggen. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op eigen initiatief zijn aanvraag, nadat deze op 19 augustus 2010 ontvankelijk werd verklaard, op 23 augustus 2011 en op 4 november 2011 aanvulde met bijkomende medische stukken. Aangezien verzoeker tot tweemaal toe spontaan overging tot actualisatie van de medische stukken, ging de gemachtigde van de staatssecretaris in casu niet onzorgvuldig te werk door verzoeker niet uit te nodigen om verdere actuele informatie over zijn gezondheidstoestand neer te leggen. Het eigen initiatief van verzoeker en de vaststelling, zoals hieronder toegelicht, dat uit de overgemaakte medische attesten niet kan worden opgemaakt dat verzoeker thans nog opvolging of behandeling nodig heeft relativeren in ernstige mate de verplichting in hoofde van de verwerende partij om verdere actuele informatie op te vragen. Daarentegen kan het bestuur niet verweten worden dat het geen rekening heeft gehouden met feiten of bezwaren van verzoeker die, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht immers niet alleen voor de overheid, maar ook voor verzoeker (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.14. De medische attesten van 7 juni 2012 en van 16 november 2012, die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 2), maken geen deel uit van het administratief dossier. Verzoeker toont ook geenszins aan dat hij het medisch attest van 7 juni 2012 aan de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben voorgelegd zodat deze laatste niet kan worden verweten dat hij met de inhoud ervan geen rekening heeft gehouden. Wat het medisch attest van 16 november 2012 betreft, stipt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aan dat dit dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt evenmin onzorgvuldigheid worden aangewreven. De Raad kan hierop in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.15. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gesteund is op een advies van de arts-adviseur die van oordeel is dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op grond van de in punt 3.11 opgesomde beschikbare medische gegevens stelde de arts-adviseur in zijn advies van 8 augustus 2012 het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.08.2009.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Consultatieverslag d.d. 04/03/2008, opgesteld door dr. W. Van Vaerenbergh, gastro-enteroloog (raadpleging van 04/03/2008).

Medisch getuigschrift d.d. 15/04/2009, opgesteld door dr. V. Bouderez, gastro-enteroloog.

Medisch verslag d.d. 23/05/2011, eveneens opgesteld door dr. V. Bouderez.

Medisch dossier: overzicht van contacten d.d. 07/10/2011 van het Wijkgezondheidscentrum Botermarkt, aangaande de consultaties bij dr. André Harth, geneesheer-specialist voor orthopedische heekunde, op 29/07/2011, 12/08/2011 en 07/10/2011 en aangaande een hospitalisatie met ingreep op 25/08/2011 (pagina 4 van 5 pagina's ontbreekt).

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 07/10/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 24-jarige man in de periode juli 2011 - oktober 2011 orthopedische zorgen kreeg in het kader van fibreuze dysplasie met recidiverende stressfracturen ter hoogte van de rechter tibia diafysair.

Gezien uitgesproken klachten bij sportbeoefening (stress) werd na bespreking overgegaan tot een operatieve behandeling: uitruimen, enten (allogreffen) en preventieve plaatosteosynthese op 25/08/2011. De nabehandeling bestond uit pijnstilling (Dafalgan, Tradonal Odis), LMWH's (Clexane), hoogstand, een antalgische gipsspalk, steunverbod en kinesitherapie (massage, mobilisatie en gangreëducatie). Uit het consultatie-contact van 07/10/2011 noteren we dat er een gunstige evolutie was, dat progressieve steunname gestart zou worden na 4 - 6 weken en dat een controle in de polikliniek met controle RX gepland werd na 2 maanden.

In de medische voorgeschiedenis van de betrokkene vermelden we verder ook een appendectomie (cfr. het medisch verslag van 23/05/2011), een bulbaire ulcus en erosies in bulbus en maag in maart 2008 (cfr. het consultatieverslag van 04/03/2008), een maagulcus waarvoor in januari 2011 bovendien omwille van *Helicobacter pylori*-positiviteit een eradicatietherapie werd ingesteld en refluxoesofagitis graad A met vermoeden van refluxziekte met factor functionele dyspepsie in mei 2011 (cfr. het medisch verslag van 23/05/2011). Dr. Bouderez maakte in het medisch verslag van 23/05/2011 in deze context melding van een verdergezette behandeling met protonpompinhibitie.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van de beschreven orthopedische problematiek (fibreuze dysplasie met recidiverende stressfracturen ter hoogte van de rechter tibia diafysair waarvoor operatieve behandeling op 25/08/2011) en de verdere orthopedische behandeling/opvolging na oktober 2011 en/of aangaande een eventuele persisterende gastro-enterologische problematiek en de verdere gastro-enterologische behandeling/opvolging na mei 2011.

Ondanks het tijdsverloop van intussen 10 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.16. Waar verzoeker beweert dat de arts-adviseur geen correct overzicht geeft van de ernst van de medische aandoeningen, en opzettelijk nalaat de medische termen "kanker" en "tumor" aan te halen en dat "bij deze aandoeningen algemeen gekend is dat een herval steeds en levenslang reëel is", dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat in de medische attesten die aan de arts-adviseur werden voorgelegd nergens sprake is van de 'medische' term "kanker". Verder dringt zich de vaststelling op dat de operatieve behandeling die verzoeker in 2011 onderging ingevolge de geïndiceerde "bottumor" wel degelijk uitgebreid werd besproken in het advies van de arts-adviseur van 8 augustus 2012. Het feit dat de term "tumor" niet werd vermeld betekent niet dat de pathologie van verzoeker zou zijn onderschat.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de stelling van verzoeker dat het algemeen gekend is dat herval bij deze aandoeningen steeds en levenslang reëel is, niet wordt ondersteund door de medische attesten die verzoeker aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd aangezien daarin nergens melding wordt gemaakt van een levenslang risico op herval. Hetzelfde geldt voor het vermoeden van een refluxziekte met factor functionele dyspepsie, waarbij verzoeker beweert dat de arts-adviseur diende te weten dat de behandeling met protonpompinhibitoren *“(net zoals bij kanker)”* veelal levenslang is. Verzoeker toont echter niet concreet aan op grond van welke gegevens uit de overgemaakte medische stukken zou kunnen worden opgemaakt dat zijn gastro-enterologische aandoening een levenslange behandeling en opvolging vereist, zoals hij nochtans beweert. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur besluit dat er geen actuele graad van ernst kan worden vastgesteld en dat *“niet [blijkt] dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is”. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.* Aangezien uit de neergelegde medische attesten niet kan worden opgemaakt dat er voor verzoeker actueel nog opvolging/behandeling vereist is, zoals de arts-adviseur uitdrukkelijk stelt in zijn advies, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij oppert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen zonder voorafgaandelijk onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van pijnstillers en protonpompinhibitoren in Sierra Leone. Omwille van het gebrek aan aanvullende medische getuigschriften kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig tot het besluit komen dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet [kan] worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft;”*

3.17. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

3.18. Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, beweert verzoeker dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM omdat hij ernstig ziek is en een verdere levenslange medische behandeling vereist is.

3.19. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat verzoeker door de loutere stelling dat hij ernstig ziek is geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het EVRM.

3.20. De Raad stelt vast dat, aangezien uit de medische gegevens die aan het bestuur werden overgemaakt niet kan worden opgemaakt welke concrete orthopedische behandeling/opvolging na oktober 2011 of welke verdere gastro-enterologische behandeling/opvolging na mei 2011 vereist is, zoals de arts-adviseur terecht opmerkte in zijn advies van 8 augustus 2012, verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij wél nood zou hebben aan medische behandeling en medicatie die in Sierra Leone niet beschikbaar is omwille van de burgeroorlog zonder zijn beweringen op dit punt met objectieve informatie te staven. De documenten van de Amerikaanse ambassade en het Britse Rode Kruis die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4) bevatten algemene informatie over de gezondheidszorg in Sierra Leone, maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker in zijn concrete geval zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.21. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij zou moeten worden gehoord of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er kan bijgevolg geen schending van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringsplicht worden weerhouden. Verzoeker heeft geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN